

Αγ. Κυρίλλου Αλεξανδρείας

Αὐτοί πού καλά γνωρίζουν νά ἀγωνίζονται γιά ἓνα βραβεῖο κατά τούς ἀθλητικούς ἀγῶνες, εὐχαριστιοῦνται ἀπό τά χειροκροτήματα τῶν θεατῶν καί μέ τῶν ἐπάθλων τήν ἐλπίδα ἔντονα παρακινοῦνται πρὸς τήν νίκη, πού ἀρμόζει σ' αὐτά. Ἀσφαλῶς ὅμως καί ὅσοι ἔχουν σφοδρή ἐπιθυμία νά ἐπιτύχουν τά θεῖα χαρίσματα καί διψοῦν νά γίνουν μέτοχοι τῆς ἐλπίδας πού ἔχει ἐτοιμαστεῖ γιά τούς ἁγίους, ἀφενός ἀναλαμβάνουν μετά χαρᾶς τούς ἀγῶνες χάριν τῆς εὐσέβειας πρὸς τόν Χριστό. Ἀφετέρου τήν τιμημένη καί ἔνδοξη ζωή κατορθώνουν ὅχι μέ τό νά προτιμοῦν τήν τεμπελιά, πού εἶναι στερημένη ἀπό μισθό, οὔτε βέβαια ἀγαπώντας τήν ἀνανδρὴ δειλία, ἀλλὰ πῶς πολύ κινούμενοι μέ ἀνδρεία ἐναντίον κάθε πειρασμοῦ καί συνεπῶς μέ τό νά κρίνουν σχεδόν ὡς ἀνάξεις λόγου τίς ἐπιθέσεις πού προέρχονται ἀπό τούς διωγμούς. Ἔτσι θεωροῦν πλοῦτο τό νά ὑποστοῦν παθήματα γιά χάρι Του. Διότι ἀνακαλοῦν στήν μνήμη τους τόν μακάριο Παῦλο, πού ἔγραφε ὅτι δέν ἔχουν ἀξία τά παθήματα τῆς ἐδῶ ζωῆς ἐμπρὸς στήν δόξα πού πρόκειται νά φανερωθεῖ σ' ἐμᾶς.

Πρόσεχε, λοιπόν, οἰκονομία ἐξαίρετη πού χρησιμοποιεῖ καί τώρα ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, πρὸς ὠφέλειαν καί οἰκοδομή τῶν ἀγίων ἀποστόλων. Εἶπε σ'

αυτούς: «Ἄν κανείς θέλει νά μέ ἀκολουθήσει, ἄς ἀπαρνηθεῖ τόν ἑαυτό του καί ἄς σηκώσει τόν δικό του σταυρό καί ἄς μέ ἀκολουθεῖ. Διότι αὐτός πού θέλει νά σώσει τήν ζωή του θά τήν χάσει· αὐτός ὅμως πού θά χάσει τήν ζωή του γιά χάρη μου, θά τήν βρεῖ» (Ματθ. 16, 24-25). Σωτήριο βέβαια τό παράγγελμα καί ταιριαστό σέ ἁγίους. Καί γίνεται τοῦτο πρόξενος τῆς δόξας, γιά τήν ὁποία κάναμε λόγο παραπάνω, καί τήν χαρά γιά ὅ,τι θά γευθεῖ στό τέλος ὁ ἄνθρωπος δημιουργεῖ ἐντός του. Διότι τό νά ἐπιλέξει κανείς τά πάθη γιά τόν Χριστό δέν μένει χωρίς ἀμοιβή, ἀλλά μάλλον προσπορίζει ὡς διαρκές καί ἀναφαίρετο ἀπόκτημα τήν μετοχή στήν αἰώνια ζωή καί δόξα.

Ὡστόσο, ἐπειδή ἀκόμη δέν εἶχαν τήν ἐξ ὕψους δύναμη οἱ μαθητές, φυσικό ἦταν νά πέσουν ἴσως κάπου θύματα ἀνθρώπινης ἀσθένειας, ὁπότε νά βάλουν μέ τόν νοῦ τους καί νά ποῦν μέσα τους: πῶς μπορεῖ νά ἀπαρνηθεῖ κάποιος τόν ἑαυτό του; Ἡ πῶς γίνεται, ἀφοῦ χάσει κάποιος τήν ζωή του, νά τήν βρεῖ πάλι; Καί ποιό γιά ὅσους τοῦτο πάθουν τό ἰσάξιο θά εἶναι βραβεῖο; Ἡ, ἐπίσης, τί λογῆς χαρισμάτων θά εἶναι μέτοχος; Γιά νά τούς ἀφήσει, λοιπόν, μακριά ἀπό τέτοιες σκέψεις καί τέτοιους λόγους καί, ὅπως μέ τήν κατεργασία κανείς ἀλλάζει τό σχῆμα στά μέταλλα, νά τούς ἀναμορφώσει γενναίους, κάμνοντας νά γεννηθεῖ μέσα τους ἡ ἐπιθυμία τῆς ωραίας αὐτῆς δόξας, «Λέγω σέ σᾶς», λέει, «εἶναι κάποιοι ἀπ' αὐτούς πού βρίσκονται ἐδῶ, οἱ ὁποῖοι δέν θά γευθοῦν θάνατο, ἕως ὅτου δοῦν τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ» (Ματθ. 16, 28). Μήπως τόσο πολύ θά ἐκταθεῖ γι' αὐτούς τό ὄριο τῆς ζωῆς τους, ὥστε σ' ἐκεῖνα νά φτάσουν τά χρόνια, ὕστερα ἀπό τά ὁποῖα, στήν συντέλεια τοῦ αἰῶνος, θά κατεβεῖ ἀπ' τοὺς οὐρανούς καί θά ἀποκαταστήσει τοὺς ἁγίους στήν ἐτοιμασμένη γιά χάρη τους βασιλεία; Βέβαια καί μέχρι τοῦτο μποροῦσε νά φτάσει ἡ δύναμή του. Διότι ὅλα μπορεῖ καί τίποτα δέν εἶναι ἀδύνατο ἢ ἀκατόρθωτο γιά τήν ἄκρα παντοδυναμία τοῦ νεύματός Του. Βασιλεία ὅμως λέει τήν ἴδια τήν θέα τῆς δόξας, πού μέσα της καί ὁ ἴδιος θά ἐμφανιστεῖ ἐκεῖνο τόν καιρό, ὅταν θά λάμψει πάνω ἀπ' ὅσους βρίσκονται στήν γῆ. Διότι θά ἔρθει μέσα στήν δόξα τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί ὄχι φυσικά μέ τήν εὐτέλεια πού χαρακτηρίζει ἐμᾶς.

Πῶς, λοιπόν, ἤθελε νά καταστήσει θεατές τοῦ θαύματος αὐτούς πού δέχθηκαν τήν ὑπόσχεση; Ἀνεβαίνει στό ὄρος ἔχοντας τρεῖς ἀπ' αὐτούς, τοὺς ὁποίους ἐπέλεξε. Ἐπειτα μεταβάλλεται σέ μιά ἀσυνήθιστη καί στόν Θεό ταιριαστή λαμπρότητα, ἔτσι πού καί ὁ ρουχισμός Του, καθῶς δέχεται τό φῶς, νά δίνει τήν ἐντύπωση τοῦ ἄκρως φωτεινοῦ. Μετά ὁ Μωυσῆς καί ὁ Ἡλίας, πού μόλις εἶχαν ἔρθει καί στάθηκαν γύρω ἀπ' τόν Ἰησοῦ, συζητοῦσαν γιά τήν ἔξοδό Του, τήν ὁποία ἐπρόκειτο νά ὁλοκληρώσει στήν Ἱερουσαλήμ, δηλαδή γιά τό μυστήριο τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας καί τό σωτήριο πάθος, λέω, πού ἐπιτελέστηκε πάνω στόν τίμιον Σταυρό. Ἀφοῦ μάλιστα ἀληθεύει ὅτι ὁ νόμος πού δόθηκε μέ μεσάζοντα τόν Μωυσῆ, καθῶς καί ὁ λόγος τῶν ἁγίων Προφητῶν, τό μυστήριο τοῦ Χριστοῦ προανήγγειλαν: ὁ πρῶτος μέ τύπους καί σκιές ζωγραφίζοντάς το σχεδόν ὅπως στό σανίδι· οἱ ἄλλοι ἔχοντας προεῖπει μέ πολλοὺς τρόπους ὅτι θά γίνει ὁρατός σέ καιροὺς ὀρισμένους μέ τήν μορφή τήν δική μας καί ὅτι γιά τήν σωτηρία καί τήν ζωή ὅλων τῶν ἀνθρώπων δέν θά ἀποφύγει τό πάθημα τοῦ θανάτου πάνω σέ ξύλο.

Λοιπόν, ἡ ἐμφάνιση δίπλα σ' Αὐτόν τοῦ Μωυσῆ καί τοῦ Ἡλία καί ἡ προσομιλία τῶν ἰδίων μεταξύ τους ἦταν κάποια οἰκονομία, ἡ ὁποία πολύ καλά, ὀλοφάνερα

παρουσίαζε νά περιστοιχίζεται από επίσημους υπηρέτες τόν Νόμο καί τούς Προφήτες ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Ἐπειδή καί τοῦ Νόμου καί τῶν Προφητῶν ἐξουσιαστή τόν παρουσίασαν, πρίν φανεῖ, μέ ὅσα οἱ ἴδιοι προεκήρυξαν μεταξύ τους σύμφωνα. Δέν εἶναι δηλαδή ἀσυμβίβαστα τά προφητικά λόγια πρὸς αὐτά πού γνωστοποιήθηκαν μέ τόν Νόμο. Καί αὐτό τό νόημα ἔχει, νομίζω, τό νά ἀπευθύνουν ὁ ἕνας στόν ἄλλο τόν λόγο, ὁ ἱερότατος Μωϋσῆς καί ὁ πανάριστος ἀπ' τους Προφήτες. Αὐτός ἦταν ὁ Ἥλιος.

Ὑπάρχει ὅμως καί κάτι ἄλλο νά ἐξετάσουμε. Ἐπειδή τά πλήθη ἔλεγαν, ἄλλοι πῶς εἶναι ὁ Ἥλιος, ἄλλοι ὁ Ἱερεμίας, ἄλλοι ἕνας ἀπ' τούς Προφήτες, τούς κορυφαίους παίρνει, γιά νά δοῦν κι ἀπ' ἐδῶ τήν διαφορά τοῦ δούλου καί τοῦ κυρίου.

Ἀλλά ὕστερα ἀπ' αὐτό μπορούμε νά μιλήσουμε καί γιά ἕνα ἄλλο νόημα. Ἐπειδή δηλαδή συνεχῶς τοῦ προσήπταν τήν κατηγορία τῆς παραβάσεως τοῦ Νόμου καί τόν θεωροῦσαν βλάσφημο, γιατί, καθῶς πίστευαν, σφετερίζεται δόξα πού δέν τοῦ ἀρμόζει, τήν δόξα τοῦ Πατρός, καί ἔλεγαν: «Αὐτός δέν εἶναι ἀπό τόν Θεό, διότι δέν τηρεῖ τήν ἀργία τοῦ Σαββάτου» (Ἰω. 9, 16)· καί πάλι: «Γιά καλό ἔργο δέν θέλουμε νά σέ λιθοβολήσουμε, ἀλλά γιά βλασφημία καί ἐπειδή, ἂν καί εἶσαι ἄνθρωπος, κάμνεις τόν ἑαυτό σου Θεό» (Ἰω. 10, 33). Γιά νά ἀποδειχθεῖ ὅτι καί οἱ δύο κατηγορίες γεννήθηκαν ἀπό φθόνο καί ὅτι δέν τόν βαρύνει ἐνοχή γιά κανένα ἀπό αὐτά τά δύο καί πῶς οὔτε τοῦ Νόμου παράβαση εἶναι αὐτό πού συμβαίνει, οὔτε αὐθαίρετη οἰκειοποίηση δόξας ἀταίριαστης στό πρόσωπό Του, δηλαδή τό νά αὐτοχαρακτηρίζεται ἴσος μέ τόν Πατέρα, γι' αὐτό ἐμφανίζει αὐτούς πού ἔλαμψαν στόν καθένα ἀπό τούς δύο αὐτούς πνευματικούς τομεῖς. Ἀσφαλῶς ὁ Μωϋσῆς τόν Νόμο ἔδωσε καί, συνεπῶς, μπορούσαν νά ἐννοήσουν οἱ Ἰουδαῖοι ὅτι δέν θά ἀνεχόταν νά καταπατεῖται ὁ Νόμος, ὅπως νόμιζαν· οὔτε τοῦ Νόμου τόν παραβάτη, αὐτόν πού κατεπάτησε τόν Νόμο ἐχθρό θά ὑπηρετοῦσε. Καί ὁ Ἥλιος, ὅμως, γιά τήν δόξα τοῦ Θεοῦ ἔγινε ζηλωτής. Ἔτσι, ἂν ἦταν ἀντίθεος καί Θεό τόν ἑαυτό του ὀριζε, ἴσο μέ τόν Πατέρα, δίχως νά εἶναι αὐτό γιά τό ὁποῖο ἔκανε ἀπρεπῶς λόγο, δέν θά παρευρισκόταν ὁ ἴδιος ὁ Ἥλιος καί δέν θά ὑπάκουε.

Εἶναι ὅμως δυνατόν καί γιά μιάν ἄλλη αἰτία νά μιλήσουμε, μαζί μέ αὐτά πού ἔχουν ἤδη ἐκτεθεῖ. Γιά ποιὰ λοιπόν; Γιά νά μάθουν ὅτι πάνω καί στήν ζωή καί στόν θάνατο ἔχει ἐξουσία, καί στά ἄνω καί στά κάτω κυριαρχεῖ. Γι' αὐτό καί ἐκεῖνον πού ζεῖ καί ἐκεῖνον πού ἔχει πεθάνει ἐμφανίζει. Μάλιστα, ὅσο διήρκεσε ἡ ἐμφάνισή τους δέν ἔμεναν σιωπηλοί, ἀλλά ἔλεγαν γιά τήν δόξα, τήν ὁποία ἐπρόκειτο πλήρη νά λάβει στήν Ἱερουσαλήμ – πράγμα πού δηλώνει καί τό Πάθος καί τόν Σταυρό καί μεταξύ αὐτῶν καί τήν Ἀνάσταση.

Ἀλλά, βέβαια, τούς μακάριους μαθητές γιά λίγο τούς παίρνει κάπως ὁ ὕπνος, ἐπειδή καταγινόταν ἀκούραστα στήν προσευχή ὁ Χριστός. Σημειώνονταν δηλαδή ἀπαράλλακτες οἱ ἀνθρώπινες καταστάσεις μέσα στά πλαίσια μιᾶς οἰκονομίας. Ἐπειτα, σάν ξύπνησαν, βλέπουν τήν τόσο σεβάσμια καί παράδοξη μεταβολή. Ὅμως, καθῶς ἴσως νόμισε ὁ θαυμάσιος Πέτρος ὅτι μπορεῖ καί νά εἶχε φτάσει ὁ καιρός τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀποδέχεται βέβαια τήν διαμονή στό ὄρος, ἀλλά ζητᾷ νά γίνουν τρεῖς σκηνές δίχως νά ξέρει τί λέει. Διότι δέν ἦταν καιρός τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, οὔτε βέβαια ἀνῆκε στόν παρόντα χρόνο τό νά μετᾶσχουν οἱ πιστοί σ'

αυτό πού ἤλπισαν σύμφωνα μέ τήν θεία ὑπόσχεση. Διότι ὁ Παῦλος λέει: «Αὐτός θά μεταμορφώσει τό σῶμα τῆς μικρότητάς μας, γιά ν' ἀποκτήσει αὐτό τό ἴδιο ὁμοιότητα μέ τό ἔνδοξο σῶμα Του» (Φιλιπ. 3, 21), τοῦ Χριστοῦ δηλαδή. Ἀφοῦ λοιπόν, ἦταν στίς ἀρχές ἀκόμη τό σωτήριο σχέδιο καί, τέλος πάντων, ὄχι τελειωμένο, πῶς ἦταν φυσικό νά τό περατώσει ὁ Χριστός ἐξαιτίας τῆς ἀγάπης Του γιά τόν κόσμο, ἔχοντας ἐγκαταλείψει τό θέλημά Του νά πάθει γιά χάρη του; Διότι ἔχει σώσει τήν κτίση πού βρίσκεται κάτω ἀπ' τόν οὐρανό, ὄχι μόνο ὑπομένοντας τόν ἴδιο τόν σωματικό θάνατο, ἀλλά καί καταργώντας τον μέ τήν Ἀνάσταση ἀπό τούς νεκρούς. Γι αὐτό λοιπόν σίγουρα δέν ἤξερε ὁ Πέτρος τί ἔλεγε.

Ὡστόσο, ἐκτός ἀπό τήν παράδοση καί ἄρρητη θέα τῆς δόξας τοῦ Χριστοῦ ἔχει πραγματοποιηθεῖ καί κάτι ἄλλο, χρήσιμο καί ἀναγκαῖο, γιά νά βεβαιωθεῖ ἡ πίστη σ' Αὐτόν. Καί ὄχι μόνο γιά τούς μαθητές, ἀλλά βέβαια καί γιά ἐμᾶς τούς ἴδιους. Ἀπό νεφέλη, ἀπό ψηλά, ἀπό τόν Θεό καί Πατέρα ἦρθε κάτω φωνή. Καί Ἐκεῖνος ἔλεγε: «Αὐτός εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ὁ ἐκλεκτός, αὐτόν νά ἀκοῦτε». Καί τήν ὥρα πού ἀκούστηκε ἡ φωνή, λέει ὁ Εὐαγγελιστής, βρέθηκε μόνος ὁ Ἰησοῦς (Ματθ. 17, 5-8). Ἐνάντια σ' αὐτά τί μπορεῖ νά πεῖ ὁ σκληροτράχηλος Ἰουδαῖος, ὁ ἀνεπίδεκτος ἀγωγῆς, ὁ ἀπειθής καί μέ καρδιά ἀσυμμόρφωτη σέ νοθεσία; Νά, πού εἶναι παρών ὁ Μωυσῆς, καί ὁ Πατήρ δίνει ἐντολή στούς ἁγίους Ἀποστόλους νά ἀκοῦν Αὐτόν. Ἐάν βέβαια ἤθελεν τοῦ Μωυσῆ τίς ἐντολές αὐτοί ν' ἀκολουθοῦν, θά εἶχε πεῖ: «Ὑπακοῦτε στόν Μωυσῆ, φυλάγετε τόν Νόμο». Ὅμως τώρα ἀκριβῶς οὔτε αὐτό λέει ὁ Θεός καί Πατήρ, ἀλλά ὅση ὥρα παρευρίσκονται ὁ Μωυσῆς καί ὁ Προφήτης Του Ἠλίας, Αὐτόν περισσότερο τούς προστάζει νά ἀκοῦνε. Ἀλλά γιά νά μή διαβάλλεται ἀπό μερικούς ἡ ἀλήθεια, πού λένε ὅτι τόν Μωυσῆ πιό πολύ νά ἀκοῦνε τούς ἔχει προστάξει ὁ Πατήρ, καί ὄχι τόν Σωτήρα ὅλων μας Χριστό, ἀναγκάστηκε ὁ Εὐαγγελιστής ἐπιπροσθέτως νά σημειώσει ὅτι στό ἄκουσμα τῆς φωνῆς βρέθηκε ὁ Ἰησοῦς μόνος. Ἐπομένως, ὅταν στούς ἁγίους Ἀποστόλους ὁ Θεός καί Πατήρ, σάν ἀπό πάνω ἀπό νεφέλες, ἔδινε τήν ἐντολή «νά ἀκοῦτε Αὐτόν», ὁ Μωυσῆς ἀπουσίαζε, ὁ Ἠλίας δέν ἦταν παρών, ἐνῶ ἦταν μόνος ὁ Χριστός. Γι' αὐτό λοιπόν σίγουρα Αὐτόν νά ἀκοῦνε ἔχει προστάξει. Ἀφοῦ μάλιστα εἶναι ὁ ἴδιος κατάληξη καί σκοπός τοῦ Νόμου καί τῶν Προφητῶν.

Αὐτός εἶναι ὁ λόγος, πού καί πρός τά πλήθη τῶν Ἰουδαίων μίλησε μέ τά ἐξῆς: «Ἄν δίνατε πίστη στόν Μωυσῆ, θά πιστεύατε σ' ἐμένα, διότι γιά μένα ἐκεῖνος ἔγραψε». Καί ἐπειδή δέν ἔχουν πάψει ὅλες τίς ἐποχές νά καταφρονοῦν τήν ἐντολή πού παραδόθηκε διαμέσου τοῦ πάνσοφου Μωυσῆ, καί νά μή δίνουν σημασία στόν λόγο πού ἀποκαλύφθηκε μέ τούς ἁγίους Προφήτες, δικαίως ἀποξενώθηκαν καί ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τά ἀγαθά, γιά τά ὁποῖα δόθηκε ὑπόσχεση στούς πατέρες τους. Διότι «ἡ ὑπακοή εἶναι πιό καλή ἀπό θυσία καί ἡ ἀκρόαση πού γίνεται μέ προσοχή εἶναι ἀνώτερη ἀπ' τήν προσφορά ἀρνίσιου λίπους». Καί αὐτά γιά τά καμῶματα τῶν Ἰουδαίων.

Γιά ἐμᾶς ὅμως, πού ἔχουμε ἀποκτήσει πλήρη γνώση τῆς φανερώσεώς Του, χωρίς ἄλλο τά πάντα θά εἶναι καλά. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός θά εἶναι γιά τήν χορήγησή τους καί τό μέσο καί ἡ πηγή. Δι' Αὐτοῦ καί μαζί μ' Αὐτόν καί τό Ἅγιον Πνεῦμα ἅς δοξάζεται ὁ Θεός καί Πατήρ, καί ἅς φανερώνεται καί ἀναγνωρίζεται ἡ δύναμή Του στούς ἀτελείωτους αἰῶνες. Ἀμήν.

Πηγή: poimin.gr